

DAVID ALBAHARI

POGOVOR

(diktirani roman)

Marina, hvala...

၁

Kralj je umro u noći između ponedjeljka i utorka. Sat na tornju katedrale pokazivao je 00.43. U isto to vreme, u potpuno isti čas, u jednoj od skromno nameštenih sobica u omladinskom hostelu, Somalac Sulejman i njegova devojka Hani Gretl završili su svoj višesatni erotski maraton i nazdravili jedno drugom čašama jeftinog rashlađenog šampanjca, potpuno uvereni da se naglo probuđeni zvuk svih crkvenih zvona odnosi upravo na njihov čin, i trijumfalno su pristupili prozoru prikrivenom tankom prozirnom zavesom i počeli, uz besomučno skakanje, da uzvikuju svoja imena, zbunjeni, doduše, činjenicom da niko osim njih ne izvikuje njihova imena, već neka sasvim obična, gotovo prostačka, u tako veličanstvenom činu kao što je erotsko sjedinjavanje jednog Somalca i jedne Švabice. A da su samo malo bolje poznavali rituale i istoriju svojih domaćina, znali bi da su upravo prisustvovali završnom istorijskom činu jednog malog kralja i njegove još manje kraljevine. Doznali bi i ime tog kralja, što im ne bi ništa posebno značilo, jer o tom nesretnom malom vladaru retko kad su pisale čak i lokalne novine, a u novinama i televizijskim emisijama koje su stizale do zainteresovanih izvan njegove zemlje tih vesti bilo je još manje. Sve u svemu,

iako su se suze i povici i dalje lepo čuli u pešačkoj zoni koja je obuhvatala većinu ulica oko katedrale, teško bi se moglo reći da je bilo šta od njih bilo striktno namenjeno pokojnom kralju. Ali kao što su stari mislioci umeli lepo da kažu: *Sic transit gloria mundi*. Doduše, kralj se nije slagao sa tom izrekom, odnosno, bolje je reći: on se nije slagao sa njom u velikoj meri, ponajviše zbog toga što ga je njegov stari dvorski učitelj uvek prvo pozdravljao tom izrekom, zatim bi prešao na onu čuvenu: *Periculum in mora*, da bi na kraju sve zapečatio sa: *Homo homini lupus*. Kralja je posebno nervirala poslednja izreka, jer je još kao mlađani kraljević, koji je odrastao uz prevod knjige Marka Tvena *Kraljević i prosjak*, doista bio uveren da na ovom svetu postoje samo dobri ljudi. E kralju, kralju, kako si ti bio naivan. Umesto da vladaš svojim malobrojnim ali ipak razumnim podanicima, ti si se zamajavao tamo nekim lepim romanima, a verovatno si nekažnjeno više puta krišom odlazio u neke od obližnjih bioskopskih i pozorišnih dvorana, gde si prisustvovao nekim amaterskim predstavama studentskih glumačkih trupa, pa čak i nekim, tvrdilo se, projekcijama erotskih filmova, na kojima si se – moglo se čuti kasnije od ljudi zaduženih za tu vrstu nadzora – prepuštao kolektivnim uzvicima zadovoljstva. O kakvim je zadovoljstvima reč? To niko sa sigurnošću nije mogao da kaže. Što manja zemlja, moglo bi se reći, tim veća je odbojnost koju njeni podanici imaju prema njoj, čak i kada je reč o zemlji poput ove o kojoj govorimo. Poznavao ci ovakvih stvari skrenuće nam pažnju na očigledan nesklad između takvih tvrdnji i doista malih zemalja koje postoje u našoj jadnoj stvarnosti. Pomislimo samo na

Monako, Lihtenštajn ili Andoru, to će biti dovoljno: što je veća zemlja, moglo bi se reći, veće su muke njihovih vladara u pokušajima da njihov sistem vlasti sprovedu u delo. Međutim, kralja zemlje o kojoj je reč ne treba optuživati ni za kakve političke i vladarske omaške, jer takvih omaški ili nije bilo ili se sa sigurnošću mogu pripisati nekom od ostalih učesnika u parlamentarnoj demokratiji na čijem čelu se nalazila Monika fon Šedou, sa svojim suprugom Maksimom fon Šedouom. „Mi, zapravo, ja i moj muž, dosledno pratimo sve linije razvoja u svetu demokratije i njenih institucija. Sasvim smo sigurni da se u ovom času nalazimo na putu koji postojanom brzinom ostavlja iza sebe sve moguće nedoslednosti, pogotovo one koje su vezane za širi sistem vrednosti, o čemu će vas detaljnije upoznati Maksim.“ Sulejman je još odavno prestao da sluša na radiju ono o čemu je Monika fon Šedou tako delikatno umela da raspreda do zore. Njegova devojka Hani Gretl pokuša da otrese kapi znoja sa svojih dredlokni. Otkako je pre desetak godina dospeo u kraljevinu, on je mogao, hteo i uspevao da se za svoju голу egzistenciju potpuno posveti svojoj zmijolikoj spravi, prema kojoj je muški i ženski živalj pokazivao podjednaku dozu zanimanja, ne pokušavajući da prikrije svoju spremnost da opsluži oba roda odjednom ili svaki za sebe. „Svašta sam tada napričao, pogotovo onom inspektoru sa dražesnim pegicama na obrazima. Volim pegice, naravno, onda kad se nalaze na pravim mestima.“ Mahnuo je Hani Gretl i otišao u kupatilo da se istušira. Sezona godišnjih odmora još nije počela, tako da je imao sasvim dovoljno vremena da se detaljno pripremi za večernji izlazak. Za to vreme, Hani Gretl

je pokupila razbacane delove njihove garderobe, smestila ih u plakar i uključila televizor. Na televizoru ništa novo, samo reklame i dileme, pomislila je, pomislivši istog trenutka da je te reči čula negde drugde, sigurno ne u ovoj rupčagi od hotela u kojoj borave samo idioti poput Sulejmana i nje! Koliko se bolje provodila prošlog leta na hrvatskim Kornatima. „Retko gde je kao tamo“, glasno je to izgovorila svom liku u ogledalu, zatim je ponovila još dva-tri puta, svaki put sve glasnije, dok se napokon iz kupatila nije začuo Sulejmanov glas: „Dobro, dobro, shvatio sam: predugo sam u kupatilu.“ „Obećao si mi da se to neće više događati!“ „A ti si meni obećala da nećeš toliko da me maltretiraš pričama o mom zatvoru!“ „Zatvor? Kad si ti uopšte bio u zatvoru?“ „To je duga priča, ali ne za osobu kao što si ti.“ „Ali šta to meni fali? Možda imam previše urednu stolicu za tvoj ukus?“ „Sad ću ti ja pokazati šta je pravi ukus!“ Uz urlik, Sulejman se pojavi na vratima tuš-kabine, ali nije uspeo da završi svoj strahotni nalet jer ga je zaustavio krik koji se čuo iz druge sobe: „Ako vam ja dođem tamo, odraću tom crnom majmunu kožu!“ „Crnac“, reče Sulejman, „otkud on zna da sam ja crnac?“ Hani Gretl zausti nešto da kaže, ali nije znala šta, pa je tako ostala da stoji, raširenih usta i ne trepćući. Gledaocu sa strane moglo se učiniti da se ona sprema da izrekne neku dugačku i tešku tiradu, međutim, ona je uspela da iscedi iz sebe samo jednu tanušnu psovku: „Jebô te bog, stvarno ne znam!“ „Ne psuj na boga, malena, greh je.“ Sulejman je počeo da šeta po sobi ostavljajući za sobom vlažne tragove, zbog kojih ih je prethodnog jutra na sav glas izgrdila njihova sobarica. „Šta joj je“, rekao je tada Sulejman, „dere se kao da je

to njena očevina?“ Hani Gretl nije bila zainteresovana za nastavak razgovora. Uljudno se izvinila sobarici, a potom ju je, kad je sobarica izašla iz sobe, oterala u pičku lepu materinu. To se, naravno, odnosilo na pitanje očevine o kojem je svako od njih mogao da ispriča drugačiju žalostivu priču. Na primer, Sulejman je morao da napusti svoju zemlju posle neuspelog dogovora o podeli očevine sa svojom braćom. S druge strane, Hani Gretl nikada nije doznala šta se desilo sa očevinom koju je njen otac ponekad gubio, a ponekad dobijao nakon promena istočnih delova Nemačke u zapadne i obratno. Kralj, međutim, nije imao takvih tema i dilema. Priče o očevinama igrale su značajnu ulogu u opisima životnih ciklusa kraljeva, kraljica i njihovog potomstva, ali kralj je bio potpuno sam. On čak nije znao kako je stekao kraljevsku titulu, ako ju je uopšte stekao. Otkako je znao za sebe, ljudi su ga oslovljavali rečima koje su morale da sadrže i neku od vladarskih titula. Kralj se jedino prisećao krupne žene, njegove dadilje, koja mu se obraćala na tri jezika: francuskom, nemačkom i engleskom. Svaki od ta tri jezika proizvodio je u čovekovoј svesti beskrajno lepe, vatrene slike; ista stvar izrečena na nemačkom jeziku dovela je do pojava usahlih ognjišta, dok je u engleskom jeziku prezentacija tih slika dovela do nastanka urednih nizova najraznovrsnijih boja. Nekoliko godina kasnije, kralj je pošao u srednju školu. U školu je išao sam. Već pomenuta dadilja držala mu je časove na raznim jezicima, a osim uvoda u primamljive svetove hemije i fizike, ona ga je nekada primoravala da se sam pripremi za kontrolni ispit iz biologije, predmeta koji je kralj najviše voleo. I tu dolazimo do jednog paradoksa koji je postojanim bojama

prikazivao kraljev sukob sa samim sobom: ma koliko voleo nešto, uvek će postojati nešto drugo što ćeš voleti više. Ispod njegovog kreveta smanjivala se gomila udžbenika i biografija posvećenih raznim oblastima iz biologije, dok se naspram njih ubrzano uvećavala zbirka knjiga u čijem središtu se nalazila reč „ljubav“. Kakvih je sve tu knjiga bilo, pa to je neverovatno! Od petparačkih romana sa sladostrasnim koricama, na kojima su dominirala mišićava leđa i zamamne dojke, do ozbiljnih studija o značenju ljubavi u našim životima, u kojima je ljubav istraživana naspram složenih i zamršenih filozofskih sistema takvih mislilaca kao što su bili Šopenhauer, Kjerkegor, Platon i Frojd. Nekoliko meseci kasnije, kada je kraljev izbor filozofa postao poznat javnosti, samo je činjenica da je do toga došlo zbog toga što kraljeva lična sobarica nije gurala portfiš dovoljno duboko ispod kreveta, što je očigledno bilo skandal prvog reda, praćen komentarima poput „A šta bi bilo da su se ispod kreveta nalazili podaci o sistemima raketnih odbrana?“ ili „Kome treba ovakav kralj?“, iako kralj uopšte nije bio ničiji kralj, a njegovo kraljevstvo se sve više smanjivalo i u vreme pomenutog zloslutnog skandala, ali stvarnost je takva kada si sasvim sam, o čemu je ubedljivije pisao u svojim nekoliko pesama o ljubavi narodni pesnik Dž. M. nego svi kraljevi filozofi u svim svojim knjigama. Sada to zvuči kao jedna naivna priča, ali u vreme kada se kralju neprestano ljuljalo tlo pod nogama posledice su bile daleko opakije, ponajviše ta da se njegovo kraljevstvo smanjivalo kao u kakvoj igri velike mačke i malog miša, ostavljajući mu doslovno samo jedan sprat u hotelu u Cirihi u kojem će od tog trenutka nastaviti samotno

da broji svoje dane. Kralj je, dakle, umro od naprslog srca. To znači da se svakog jutra budio sa osećanjem gušenja koje je, polako ali sigurno, osvajalo celokupni grudni koš i ponekad pretilo da ispuni ceo jednjak i izlije se u dobri stari vanjski svet. Ponekad, međutim, to se osećanje pretvaralo u kap gorčine, kap u kojoj je ostvarena najveća koncentracija svih bojnih otrova i koja je neprekidno pretila da se otkine sa gornjeg ruba pluća i probuši bolnu rupu, koja je otvarala put otrovu širom celog kosmosa kraljeve utrobe. No moglo bi se reći da je to tek početak priče, jer za boljku naprslog srca neophodno je da ona i srce zajedno, ako bi se tako moglo reći, napuste obolelu osobu i svi skupa izađu napolje u beli svet. Eh, beli svet! Kralj je još odavno zabeležio u jednoj od svojih beležnica: „Umesto da bude svakim trenutkom sve svetliji, naš beli svet svakog trena je sve tamniji, tako da na kraju svega, odnosno na kraju svog životnog puta, čovek ne iskoračuje u svetlost, već u mrak.“ Ništa od svega toga nije bilo poznato Sulejmanu i Hani. Za njih je svetlost bila svetlost, a mrak je bio mrak. „I to niko nije mogao da promeni“, rekla je Hani. „Sa izuzetkom“, šaljivo joj pripreti Sulejman svojim vitkim kažiprstom, a zatim uperi kažiprst smer neba, „onoga gore.“ Sluteći da bi nastavak tog razgovora mogao da ih odvede u besmisleno nadmetanje o smislu i značaju religijskih pripadnosti, Hani mu uputi jedan ko bajagi žalostiv pogled, ali za svaki slučaj ipak je ubrzala hod, jer je Sulejman bio poznat i po tome što je iznenada nastavljao svoje propovedi, ne pitajući se nimalo da li ga neko još sluša. „Ne treba mene da kriviš za to“, obrati joj se Sulejman, „sam vaš Gospod se u početku rada na izgradnji svemira dugo

kolebao između svetlosti i mraka, pa je onda video da je svetlost mnogo bolja jer je mogao sasvim slobodno da odabere gde će da zavuče noge ispod stola, a ne kao u onoj prokletinji od mraka u kojoj je stalno nabijao nožni palac na oštri rub kuhinjske stolice.“ Hani je ćutala. Posle toliko skakanja dobro bi došao jedan kroasan, sa šunkom ili bez nje. Kada je Sulejman dočuo o čemu je maštala, odmah je rekao da je trošan baštenski nameštaj najviše što je njen vrli Gospod zaslužio da dobije u rajskom vrtu. Hani je samo frknula, odmahнула rukom i krenula prema ulaznim vratima u sobu. Posle toliko skakanja dobro bi joj došao ne samo jedan kroasan već i jedan slani štapić, što ju je doista iznenadilo, jer nikada do sada nije pomislila na slani štapić u Parizu ili Cirihu. A onda je utvrdila da će morati da pomisli još na nešto drugo: od silnog skakanja, naime, počeo je da joj se širi osećaj mučnine i na umu joj se jedino ukazivala slika njihove spavaće sobe ispunjene mirisom lavande i čiste posteljine. Potom je pomislila da bi joj i to palo lakše kada bi samo taj narod napolju, ispred hotela, prestao da arlauče kao da je njihov nacionalni tim upravo pobedio izabranu momčad Engleske ili Francuske u finalu kvalifikacija za svetsko prvenstvo u fudbalu. Na tu pomisao mogla je odmah da odgovori naglim pojačanjem ritma skakanja, ali budući da se ta pomisao završavala slikom Sulejmana kako briše njen još topli izbljuvak sa prljave posteljine, sprečila ju je da joj se posveti. Sve to vreme, gomila koja je skakala nije prestajala da skače, kao da će odsad pa do večnosti provoditi svoj život na nekim ogromnim trambulinama na kojima će se osećati čas kao naduvane žabe, čas kao oklebešene dugačke gaće koje

vise sa kanapa za sušenje veša. Gomila je urlala: „*Le roi est mort cette nuit!*“ Pomislila je da bi joj bilo lakše kada bi bar približno znala šta to ta razuzdana gomila pokušava da joj saopšti jer, ukoliko tako nastave, još će pomisliti da prisustvuje početku revolucije. „Je li, boga ti“, upita ona Sulejmana, „što se ovi ljudi toliko deru? Nije počeo neki nov svetski rat?“ Sulejman se zagleda u nju kao da je prvi put vidi. „Stvarno ne znaš šta to oni viču?“ Hani odmahnu glavom. „Razumem da je nešto o kralju, ali mi nije jasno šta! Smetaju mi trube u koje duva ona gomila idiota ispred katedrale. Zvuče mi kao gomila amatera!“ Sulejman se nasmeja i reče: „Glupačo! Oni se tako deru jer je umro kralj!“ Hani se štregnu. „Umro je kralj?! Kako je to moglo da se desi?“ „Šta hoćeš da kažeš, da je trebalo tebe da pitaju za dozvolu?“ „Zašto da ne? Uostalom, koliko ja znam, ja sam jedina osoba koja ga je volela.“ Skinula je jaknu sa čiviluka i zavirila u nju kao da pokušava da pronade papirić sa tumačenjem kakva je sudbina čeka. Izašla je iz hotela, prešla preko trga i našla se u središtu buke. Jedan visok mladić prođe iza njenih leđa, stisnu joj ramena i uz vesele uzvike poče da je vrti oko sebe. „Dragane, prestani, molim te, onesvestiću se.“ Htela je, takođe, da mu kaže da treba na neki pristojniji način da se oprostí od svog kralja, a onda je ugledala još nekolicinu somalskih momaka koji su krčili prolaz prema njima, odnosno prema Sulejmanu, koji se upravo pojavio na hotelskim vratima. Hani nikad nije bila sigurna kakva osećanja Sulejman gaji prema njoj, ali je znala da on ume dugo da beži dok ne stane. Tog popodneva, Sulejman je kupio kutiju divnih belgijskih čokoladnih bombona, za koje je znao da ih Hani posebno voli,

s tom razlikom što je on bio duboko uveren da se u čokoladnim bombonama, jaknama sa kapuljačama i debelim reklamnim majicama može pronaći još znatan broj ubojitog oružja, plastičnog eksploziva i ko zna čega još, što u veštim rukama mladog bombaša može ozbiljno da uzdrma svet. O kako su veliki, nežni i dobroćudni bili svi ti crnci iz frankofonskog dela Afrike. Oni se nisu uopšte trudili da pokažu da su viša sila, jer su oni to doista bili. Sulejman je mogao da se seti brojnih razloga za njihovu želju da ga dobro izdevetaju, isto tako je mogao da navede znatan broj razloga za to što odbija da prihvati njihova tumačenja njegovih razloga. Tačno, brojni su bili dobroćudni Afrikanci iz frankofonskih plemena, ali o svemu tome moći će, i moraće, dobro da razmisli na nekom drugom mestu, manje bučnom i manje sklonom da se zanima za sudbinu građana bivših francuskih kolonija. Pogledao je levo, pogledao je desno, ali svugde je nalazio sve manje prostora za nastavak bekstva, a osim toga posebno su ga nervirali Hani i Dragan, koji su, slutio je, spremni da istog trenutka nastave svoj sumanutu ples. Moguće je, pomislio je Sulejman, da neko kao Dragan, čije je ime, ma kako ga neko izgovorio, uvek zvučalo kao reč *zmaj* na engleskom jeziku, dobija dodatnu sigurnost u trenucima sukoba sa ljudima sličnih ili suprotnih stavova. Ali on nije bio Dragan i stoga je morao brzo da reaguje. Opalio je jedan žestok šamar Hani, da bi prekinuo njeno erotsko šaputanje, a potom požurio da joj onemogućući svaki pokušaj da zarije nokte u njegove oči dok je istovremeno nastojao da spreči bilo kakav udarac koji je mogao da dođe od zmajskih šapa Haninog prijatelja. Opanan je bio Dragan i

Sulejman je znao da ne sme da se igra s njim. Počeo je da skakuće da bi bolje sagledao njihov položaj i shvatio da nema više mnogo izbora. Mogao je on, naravno, da sačeka da stvari zadobiju pređašnji oblik, međutim, Sulejman je nekako osećao da više nema vremena za početak, nego samo za nastavak. I zato je tada stao. Progonitelji su bili već sasvim blizu. Ako tako nastave, rulja koja je podsticala *sebe* proglašiće *njih* za glavne krivce i za smrt našeg nežnog kralja. Eh, taj naš dobri, stari, nežni kralj! Neko bi mogao da pomisli da se više niko ne interesuje za njega, da je on već odigrao bilo kakvu ulogu koju mu je život pripremio, s tim da bismo mi, samo kada bi nas neko pitao, odmah naglasili da je kralj, u stvari, ušao u novi život, svesno praveći izbor koji je bio postavljen pred njega, dakle, onako kako to u bajkama čine njihovi junaci, pogotovo princeza koja nije mogla da zaspri na dvanaest dušeka poređanih iznad tek sazrelog zrna graška. Kralj je učinio nešto drugo: test kojem je bio izložen poput ostalih junaka bajki – Pepeljugina staklena cipelica; zalogaj jabuke u Snežaninom grlu; vreteno koje se zabada kao oštar bodež u prstiće Uspavane Lepotice – dok ga na kraju nije savladao taj jednoobrazni svet preobražaja iz jednog pola u drugi, što je svemu davalo sladunjav ukus davno prošlih dana i doprinosilo da se ritam kretanja likova u okvirima ogledala menja sve većom brzinom dok ne postane klasičan rokenrol. Toliko ljudi je umrlo u zaludnim potragama pomoću kojih je trebalo da se odigra čuvena supstancijacija polova u kojoj su, dodajmo uzgred i to, predstavnici muškog pola uvek prelazili u suprotni pol, to jest ženski, ali nikako obrnuto, bar ne bar mi. Mi smo, dakle, ponovićemo to po ko

zna koji put, raspodelili sve uloge mnogo pre nego što su tumači tih uloga uopšte shvatili da te uloge postoje. Posle – eh, posle – posle su se mnoge stvari odigrale onako kako to niko nije hteo. „Pođi sa mnom“, rekla je ona. „Kiša više ne pada, a ja sam za svaki slučaj ponela kišobran.“ Najsumnjivije su mi žene koje veruju da je moguće sve predvideti. Eto, recimo ja. Mene uvek odvođe na neka sumnjiva mesta uvereni da su to doista mesta koja traže nas i naše pobede. Krajnje je vreme da se kaže da ništa od toga nije tačno, da mi jedva čekamo da brzina rečenica dosegne određeni ritam i da mi na kraju zapevamo punim grlom. Ali batalimo sada puna grla, vreme je za tišinu iskazanu punim plućima. Progonitelji tek što nisu stigli, a ta činjenica ostaje činjenica bez obzira na to ko to saopštava, reče on, reče ona, rekoh ja, rekosmo svi. Sada se lakše diše, jer se umesto jednog glasa voditelja čuju usaglašeni glasovi mamutskog hora. *Muškog* mamutskog hora, dakako. *Ženski* mamutski hor je na porodijskom odsustvu i zvuku njihovih truba, taj zvuk ženskog Jerihona, moći će da čuju samo izabrani, i to čak ne ni svi izabrani, već onako, odoka, svaki dvanaesti, odnosno svaka dvanaesta, iako ni svaki dvanaesti nije pogrešno reći, budući da su horovima uvek nedostajali falsetisti. Ništa lepše od pogleda na tenore koji se trse da oponašaju ženske glasove, sopran i alt. No tako je to bilo u vreme kada ženama nisu bile dostupne čisto muške stvari, pomalo smešno, ali zapravo pomalo tugaljivo smešno, jer je dalji razvoj horskog pevanja doveo do upotrebe takozvanih kastrata, a ako mene neko pita, uvek ću radije glasati da budem falsetista nego kastrat. Hoću da kažem da sam sâm sebi tako

zvučao dok sam, glave uvučene u ramena, cvileo i preklinjao sporu i dozlaboga nehajnu rulju da mi napravi prolaz, nije morao čak ni da bude nešto posebno velik, tek toliko da se udaljim od vrelog daha mojih progonitelja koji mi se slivao niz vrat, pa niz kičmu, pa sve niže, sve do butina, pa još niže, sve do golih stopala u svetlucavim *adidas* patikama. Ima onih koji vole da su im patike crvene. Ja ne, zato što me to podseća na krv, a krv na crvenim patikama podseća me na revolucije podignute poslednjih decenija u delovima Afrike i Azije koje su menjale društveno uređenje i postajale nešto što nijedan seoski vrač nije mogao ni sa najmanjom sigurnošću da im predstavi kao njihovu budućnost. Oni su, formalno rečeno, postajali slobodni, a zapravo su postajali još veći zatočenici novih režima, često uzgajani kao dobar dodatak ishrani carskih životinja i samih careva. E sad, budući da je vreli dah mog progonitelja postajao sve vreliji, krajnji je čas da u nekoliko rečenica opišem ko je bio taj jugoslovenski zmaj. Afrika je u periodu ulaženja u novi revolucionarni poredak nasledila desetine i desetine takvih instruktora, specijalno obučениh za obavljanje takozvanih tajnih zaduženja, koja su bila previše gruba za glatku kožu nove vlastele. Oni su na neki čudesan način znali sve o raznim plemenima, kako o onima koja su bila naklonjena novoj vlasti, tako i o onima koja nisu krila spremnost da se na neki način uključe u novu koaliciju protiv vlasti. Njima je, priznajem, glava uvek bila u torbi, ali drugačije se tada nije moglo živeti u takozvanom novom buđenju stare Afrike. A ono što je najvažnije u svemu tome jeste da su oni uvek tačno znali s kim treba da budu u kontaktu, kako bi

blagovremeno izbegli napad specijalnih trupa bilo koje zemlje, bez obzira na to da li se radilo o jednoj toni kokaina ili delovima atomske bombe, čak i onda kada, kao u mom slučaju, nisu uopšte znali o čemu je reč. Ali kada jednom počneš da bežiš od ovog jugo-zmaja, onda je najbolje da ne pomišljaš na zaustavljanje. Negde daleko iza mene čuli su se vrisci koji su najverovatnije dopirali iz grla Hani Gretl. Moja prva pomisao bila je da se zaustavim i da kažem zmaju da Hani doista ništa ne zna, ali da bih to uradio, trebalo je prvo da znam šta on smišlja da uradi sa mnom kada ja budem napokon stao. A onda sam stao. Tim potezom sam toliko iznenadio Dragana da me je on u punom trku naprosto bacio na zemlju. „Čoveče, kad si počeo da treniraš?“ Nisam mogao da verujem! Krimos od kojeg je strepela cela ujedinjena Evropa obraća mi se nežnim glasom, koji zahteva obazrivost i nudi ruku pomirenja još pre nego što počne da izlaže ono što hoće da mi kaže. Za to nam je bilo potrebno neko ugodnije mesto, a ne posmrtna gužva pred katedralom. Odlučio sam se za jedno novije mesto idealno za sastanke kao što je bio naš, pogotovo zbog toga što je cela konstrukcija tog kluba podrhtavala od zvuka i ritmova disko-muzike uz koju su mlade ili bar naizgled mlade devojke izvodile svoje vratolomije u zajednici sa uglačanim metalnim stubovima. Tu nam je naš prijatelj Dragan, zvani zmaj, ispričao višetomnu, ali ipak, naglasio je, krajnje sažetu informaciju o pravoj istini zvanoj kraljev život. Da ima samo malo vremena, rekao je zmaj, ispričao bi nam priču s detaljima od kojih uši otpadaju. „Ali za takvo nešto niko od nas ne bi imao dovoljno vremena“, rekao je on.